

poština plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 6.

JUNIJA 8. 1937.

33. LETNIK

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Držini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tildi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige već jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina,
Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

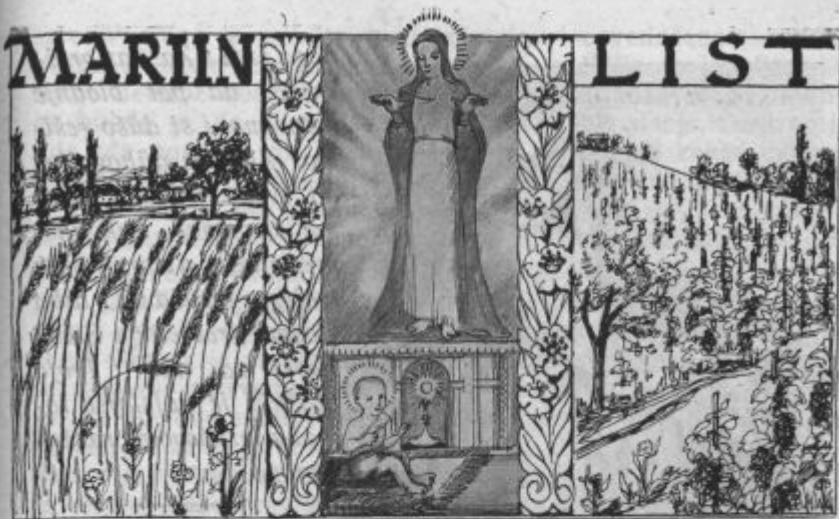
D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darivali v Din. sledeći: Balazić Marija, Francija 9, Špilak r. Škafar Bara v Franciji iz Žižkov 50, listje 10, Uprava zdravilišća Golnik 100, Džapo Veronika, Francija 10, Halas Martin iz Črensovec v Canadi 25, Ritlop Marija, Črensovci 10, Farkaš Jožef i Magda, Filovci, v zahvalo za ozdravljenje deteta 10, N. Trnje 5, Gjura Jožef, Sr. Bistrica v zahvalo sv. Antoni 15, Horvat Alojz iz Kruplivnika v Franciji 5, Zakojč Mihaj iz Odranec v Franciji 10, Zakojč Franc i žena iz Odranec v Franciji 10, Žižek Kata i Plej Kata nabrale na senji v Črensovcih 32.25, Supi Angela, Francija 5, vrnjeno (od štemplinov) 10, Neimenivana iz Črensovec v zahvalo sv. Treziki i Mar. Pomoćnici i prosí za nadalno zdravje 10, Gaber Franc, Francija, v zahvalo za ozdravljenje 10, Kmetka knjižnica Radeće 10, N. N. Trnje 3. — Na sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči sta darivale Zelko Klara i Bara iz Filovec po oblubi 20 Din. — Izplaćano na isto 20 D. — Oća sirot poyrni obilno vsem! Odbor.

Na podporo Marijinoga Lista so darivali v dinaraj sledeći: Gjura Jožef, Sr. Bistrica 5, Smej Štefan, Beltinci 2, Supi Angela, Francija 30, Gaber Franc, Francija, v zahvalo za ozdravljenje 10. — Marija Vam bodi bogata plaćnica! — Vrednik.

Nasledijte!

Smej Štefan, splošno poštvani tajnik beltinske občine, naš dugoletni naročnik, je teško zbeležao na teško ozdravljivom betegi. Kama inam je pelala njegova stopnja v toj preizkušnji, kak k materi Mariji. Njej se je zročo popalnom v duši, v telu i v vrednosti, štera je mala, skromna. I naj potrdi z djanom svojo zročitev, je naprejplaćao zvün letošnjega leta na tri leta Marijin List pa ešće dodao 2 Din. podpore. Kde je lübezen do Marije, tam se

LETO 33.

8. JUNIJA 1937.

ŠTEV. 6.

Mamika, potolaži svojega Jezušeka.

O lüba, Gospa, presvetoga Srca! Prosi za nas! Prosi za nas, da najdemo smilenje pri Srci tvojega Jezušä, našega Zveličitela, štero smo telikokrat razžalili. Prosi za nas, da živemo sveto, svetniško življenje na tolažbo Jezušovoga Srca, štero je med vsemi srcami na zemli najbolje žaljeno, najbolje ranjeno, najsurovnej prebodjeno. Prosi za nas mladence, da bomo čistí i trezni, da bomo ostavili nepokornost, nočne tepešije, grešne prilike na tolažbo tistoga Srca, ki si je ti nosila pod tvojim maternim srcom. Prosi za nas deklíne, da bomo ponizne v obleki kak ti, čiste v pogledi kak ti, skromne v obnašanji kak ti, v molítev vtoplene pred Jezušom kak ti, da bomo lelije trdne i močne, kak ti deviška mati, lilijska mati večne lilije, Jezušovoga Srca. Prosi za nas zakonske, da bo naša postela zakonsko čista, naša zakonska vernost nezlomliva, naša medsebojna lübezen nevgasliva, da sprejmemo teliko düš z boži rok, kak nam je od vekomaj odločo Večni i je za angele odgojimo, ali pa mesto dece damo Bogi svojo popolno čistost, če nam siromaštvo ne dovoli dece odgojiti v zadostnom številu. O lüba Gospa, presvetoga Srca! Prosi za nas starce i starice, da se na blaženo smrt lepo pripravimo! Za nas delavce i delavke doma i v tujini, da nas napuni düh sv. Držine. Za nas bogate, da mo smile-

*ñoga srca! Za nas greš-
 šnike, da pot blodnje
 ostavimo i si dūšo reš-
 mo. Za nas dūhovnike,
 da sveto živemo i lūbt-
 mo siromake, kak nam
 predpišejo namestnik
 tvojega Jezusa! O lūba
 Gospa, presvetoga Srca!
 Prosi za nas! Tvoja
 prošnja je najslajša to-
 lažba Jezusovoga razža-
 ljenoga Srca.*

Materē! Jezusovoga Srca ve-
 selje so lelije. Marija njemi
 je dava. Lelije so dūše vaše
 dece. Je tak odgajate, da so
 lelije? Brez Marije je ne mo-
 rete za lelije odgojiti. Marijo
 prosite vsaki den za nje. Ma-
 riji na veselje je gonite k
 Jezusi, k prečiščavanji gos-
 tokrat, te lelije ostanejo. Ova-
 čī vsehnejo.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
 častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Štrta kniga.

1. Svetl Jožef spozna, da je Martja poprijela. — Njegova žalost.

Pet mesecov po vtelovljenji je Jožef spoznal, kakša spre-
 memba se je dogodila pri Mariji. V tom časi je šla ednok iz
 sobice, v šteroj je molila. On jo je točno opazūvao pa ne več
 mogao sumiti v tom, ka je jasno spoznal. Meč bolečine pohodi
 njegovo srce, ki je dozdej gojilo najčistejšo lūbezen i najvekše
 poštvanje do Marije. Zavolo nje se je posveto najvekšoj čis-
 tosti, pa je isto čakao tūdi od nje. A zdaj, kak je razočaran!
 Bio si je v svesti, da se je nikdar nej niti dotekno. Za njega bi
 bila neizbegliva sramota, če se stvar razglasi: mora jo predati,
 da bo — če se njoj dokaže krivda — po zakoni kamenūvana,
 kak zakonolomka.

Sveti Jožef se nej osodo nikomi odkriti svoje bolečine. Ne-
 vugoden občūtek ga je mantrao, kak peklenske moke. Ali itak
 je nej mogao premagati svoje čiste lūbezni. Vsikdar je istina v
 njem premagala senco nevere, ali bojal se je Mariji odkriti svoje

srce. Vugibao je vsikdar med sumnjov i osvedočenov nedužnostjov. Razum je opravičavao Marijo, a čutila so jo obsojala. Svoje betežne občütke je v molitvi Bogi prikazüvao. Posebno ga bolelo to, da njemi Marija zakrivala svoje stanje. Čeravno je gda gda pomislo, da bi tü mogla biti skrita tüdi kakša tajnost, itak nej prišao na miseo, da bi Marija mogla biti Mati Mešije. V tom stani je bio gotovo istradan od nemira. Večkrat je ležao ščista zmantrani, v močnoj tihoti se ne mogo odločiti, ka naj verje. Nebeskoj Kralici so bile jasne vse Jožefove bolečine. Čerav je bila puna smilenosti i nežnosti, itak je neprestano mučala i dvorila svojemi zaročniki z nevrüdlivov vdanostjov. Presveta Devica je mogla dokazati svojo neoskrunjeno nedužnost i se zazavati na svedočanstvo Zakarije i Elizabete pa osloboditi Jožefa njegove sumnje. Ali mati poniznosti i modrosti toga ne včinila, ar bi se protivilo tem jakostim, če bi sama na sebe gledala i sama svedočila za istinitost tak velke skrivnosti. Zavüpala je vse na Božo previdnost. Kak svojega stanja ne mogla skriti, tak ga niti ne opravičüvala. Jožef ne mogao vsikdar skriti svoje bolečine. Gdagda je stao pred Njov žalosten, zamišleni, mučen od suma i se tužno razgovarjao ž Njov. Ali Marija ne spremeniila potez na lici, niti ne z nikšim znakom pokazala svoje čütenje, samo se brigala, kak de njemi slüžila. Dvorila njemi pri stöli, namestila sedalo, nosila jesti, ponüjala piti itd. Pri tom njemi postajalo njeno stanje vse jasnejše. Ti prizori so njima bili mučni. Mariji se s tem nüdila priložnost, da se vežba v junaških jakostih vere, lübezni, vüpanja poniznosti, strplivosti, pa v miri i radosti v najbridkejšoj bolečini.

2. *Jožefov sum raste. — Ostaviti šče svojo zaročnico — i moli se zato Bogi.*

Sveti Jožef, gospodar svojega razuma, se je trüdo pomiriti svoja čüstva, da ne bi sumo od blagoslovljenoga stana Marijinoga, ali dnevno se je potrdjavao v bridkoj istini, da se ne moti. Na žalost ne mogao misliti, ar je prečista Devica bila vsaki den vse lepša i je vse svetlejše cvela. Jožef ne mogao najti izhoda v svojoj žalosti. Njegovo zdravje je bilo zrahlano, od žalosti je vküpkapao. A ta žalost ga je še bole trošila, ar se nikomi ne potožo. Tüdi Marijina bolečina ne bila menša, ar je sprevaljala vse to čütenje v Jožefovoj düši. Dostakrat njemi je gučala od njegovoga rešenja, pitala ga, s čim bi njemi nagodila i ga okrepila. Prosila ga, naj si privošči mir i odmor, da se njemi ojačijo moči. Jožef, ki ga je navzočnost i prijaznost Marijina vsikdar razblažila, se je po teh dokazaj lübezni pitao, kak je mogoče, da ga žena takših sposobnosti, na šteroj odsevajo velke milosti Vsevišnjega, more pripelati v takšo žalost. Pitao se je: „Kak se ta svetlost zloga z jasnim znakom nevere, ki jo na njoj opažam?“ Predstavljao si je, kak de njemi nemogoče, da se loči od nje. Držao je za najmenše hüdo, če ostavi svojo zaročnico i svojo hišo pred porodom, ar bi njemi bilo grozno,

da mora gledati v svoji hiži dete, ki je ne njegovo. Marija je prosila svoje angele, naj se molijo Gospodi, da potolaži Jožefa po svoji milosrčnosti. Sveti duhovje so vnogo gučali srca sv. Jožefa, da ga overijo od njene popune svetosti, poleg štere nemre obstojati nikši nedostojen čin. Spominali so ga, kak je Bog neskončen v svojih delaj i kak so njegove odločbe skrite i kak je najvernejši tistomi, ki se v Njem vüpa. On ne zaničavle nikoga i ga ne ostavla v bolečinaj. Spodobni vtisi so nekolko oblašili Jožefovo žalostno dušo, ali ne je spoznao, kak se to zgodilo. Naskori znova spadne v svoje tužne misli i v odlok, da odide i ostavi Marijo. Kak je prečista Devica to zapazila, se je znova v vročoj molitvi obrnola k svojim presvetomi Sini, naj oslobodi Jožefa njegove žalosti, da tudi pomore k izvedbi veličastnih del Božih. Bog obeča Mariji, da jo posluñe.

Medtem se je sv. Jožef 2 meseca borio s svojov sumnjov. Zmantrani do skrajnosti, se je eden večer odločo, da isto noč pobegne. Vzeme nekaj obleke i zbere nekaj zaslužnih penez, da zamore oditi okoli pounoči. Najprle obrne svoje srce k Bogi rekoč: „Tebi, Bog, so poznane moje bolečine i žalosti, pa tudi vzrok, zakaj trpim, najpre zavolo stanja moje zaročnice. Zavolo njenih velikih jakosti i popolnosti, je nemrem držati za zakonolomko, ali da je v blagoslovljenom stani, v tom nemrem dvojiti. Negotov vzrok me vze mirja. Računam, da de menše hüdo, či odidem v kakše nepoznano mesto. Ščem pod obrambo Tvoje svete previdnosti, moj Bog, v divnoj puštni završiti svoje življenje! Bog, ne ostavi me!“ Spadnovši na kolena je obečao, da en tao nabranih penez daruje cerkvi, da njemi Gospod občuva zaročnico od vseh hüdobnih gučov i od vsakšega drugoga hüdoga.

Gda je molitev vršo, je šo, da si malo počine. Marija je znala za vse, ka je Jožef včino. Gda je čüla oblübo, ki jo je včino zavolo nje i gda je opazila zavoj obleke pa peneze, ki jih je šteo odnesti, je začnola puna nežnih čüstev moliti i slaviti Gospoda v njegovih delaj. Vsemogoči dopusti, da se Jožef i Marija zdigneta do najvišije stopnje bolečin, da božanska tolažba zamore tem jasnej sijati na njüve zasluge. Čeprav je prečista Devica črstvo vervalo, da Gospod v odrejenom vremeni pomore, itak se žalostila zavolo Jožefove odločbe. Predstavljala si je velko nevalo, ki nastane, če ostane sama, kak sirota. Pa niti ta žalost je ne odvrnola, da se ne bi vežbala v junaškom mučanji pa v poniznosti i trplenji.

Mladi človek je kak bršlan, štéri se po stebli močnoga dreva stegüje proti sunci. Drevo nosi te gingav bršlan pa njemi pomaga, da je zmerom lepi zeleni, ešče hrano ceca iz dreva s svojimi koreninicami. — Tak móra meti mladina močno oporo, meti mora nekoga, po šterom se zdigavle više, više. To drevo je za mladino Jezuš Kristuš v sv. Oltarskom Svestvi. Kre njega se zdigavle iz vlažnih blatnih tal v višine, proti sunci.

Molila sam na grobi sv. Ivana Vianneya, da tiđi vi dobite za večnost tisto čast, štero je on dobo, (Izseljenka dühovniki Slov. krajine).

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

Hiža bože Previdnosti. Ars se
je spremeno.

Na poli, štero je Vianney obdelavao, je cvelo poleg kokola dosta lepoga cvetja nedužnosti i pobožnosti, štero je daleč naokoli razširjavalo svoj prijetni düh. Odločo se je, da zberé vse te rože okoli oltara, da postanejo kras i srcé za celo faro.

Med prvimi je bila gospodična iz arskoga grada, štera je prišla vsakši den k meši poleti i v zimi, v dežči i snegi. Pridružile so se šče vnoge dekline, tak, da so ustanovile bratovščino sv. čisla. Gdakoli je zdaj što prišeo po dnevi v cerkev, je vsikdar najšeo, štero v molitev zastopleno pred Najsvetejšim. Tüdi moški so prišli, gda jim je samo čas dopüsto. Genlivo je bilo gledati vsakšo jütro i večer, kak je bila naslonjena na cerkveni zid polska šker, štere se je držalo šče puno zemlé, notri pa so goreče molili moški. Prle kak so šli na njiva, je vsaki za časek stopo v cerkev i na večer je pali obiskao Jezuša. Tak so ustanovili bratovščino Najsvetejšega Olt. Svestva, štere kotrige so vsakši den obiskavale cerkev, posebno po nedelaj.

Vianney je šteo, da pride v vsakšo hižo globoko krščansko življenje. Doma po hižaj so ne dosta molili vküp. Zato je proti večeri v mraki zmolo s farniki sv. čislo pa večerno molitev. Lepo

je bilo, gda je večerni zvon pozvao farnike v cerkev i tej so se zbirali od vseh strani.

Vianney jim je davao batrivnost:

— Bratje moji, Bog ne gleda ne na duge, ne na lepe molitve, liki na tiste, štere pridejo iz globine srca . . . Pravimo večkrat: Bog moj, smilj se mi. Kak dete, štero prosi mater: daj mi roko, daj mi krüh . . . Či nosimo kākše breme, premislimo, da idemo za samim Kristušom, ki nosi križ pa zedinimo svoje moke z mokami božega Odküpitelja.

I na obraze arskih farnikov se je razlejšao vedri nasmeh i v dūšo se naselo globoki mir.

Njegovi dūhovni sobratje so ga radi pozvali na misijone. Okoli njegove spovedalnice je bila takša stiska včasih prek polnoči, da so ga malo ne odnesli s spovedalnicov vred. Na farofi pa so ga zaman čakali na večerjo.

V jednoj fari je bio misijon. Na farofi ne bilo več mesta, zato je Vianney spao pri jednoj bližanjoj hiži. Na farof bi hodo samo jest. On pa je skrivoma naročo dekli, naj njemi skūha eden lonec krumplov i njemi prinese v sobo. Gda je domači plivanoš prišeo poravnavať stroške za prehrano, je pravo vertinji: — Vi ste ga dobro hranili.

— Vianneya ne bilo nikdar k nam na hrano, — se je čūdūvala ona.

— Pa pri meni tūdi nikaj ne jo, — je pravo plivanoš. Te je povedala slūžkinja, da je vseh deset dni jo samo krumple i samo za pet minot je prišeo opoldne, ovak pa bio celi den v cerkvi.

Tūdi sobratje so večkrat pravili: — Dobroga težaka mamó, dosta dela pa malo jej.

Ovak pa je sam bio betežasti. Ednok je bio pozvani k betežniki. Vso pot je šó dešč, da se premočo do kože. Ves je dretao od mraza, gda je prišeo k betežniki. Tak je bio slab, da je mogeo lećti k betežniki na posteo i betežnik je spovedavao betežnika.

Glas od njegove vrole delavnosti i svetosti se je čiduže bole širo i vngó naroda je prihajalo v ves, da bi vidili svetca.

* * *

V tistom časi je bilo v Arsi, kak tūdi po vsój Franciji, vngó nevednih lūdi. Zato je Vianney mislo na to, kak bi v fari podigno šolo, štera bi bila brezplačna za vćenjé. Bio je osvedoćeni, da njim nikaj nemre dati boušega, kak bar nekolko znanja.

Pa tūdi drūga žela je zrasla v njegovom srci. Vido je najmre vngó decé brezi oćé i materé. Bilo njemi je žmetno v dūši. Zato je dosta molo i premišlavao, kak bi rešo to deco, posebno pa mlade deklićke najhūjše nevarnosti. To naj bi bila nekakša sirotišnica. I resan se njemi je posrećilo z nabranimi penezi kūpiti hižo. Bila je to mala hiža, notri je bilo prostora za dvajseti decé i dve vućtelici. Bilé sta to dve deklini Katarina Lassagne (Lasanj) pa Benedikta Lardet, nedužnivi i pobožnivi. Vianney je

njevi dao za edno leto k sestram v šolo, da so se nekoliko navčile včiti i tak doma prevzele vodstvo. Bile sta jako razumnivi pa gibčnivi, vsikdi sta se znale dobro znajti. Edna je bila glava — ravnitelica, druga pa srcé hiže. Ešče tretja je prišla, štera je opravljala zvünešnje delo.

Najprle je bila odpreta šola za dekličke — sirote iz domače fare. Pomali so jemali tüdi iz sosedne fare, pa té samo proti plačili. Tak se je vekšala zidina: trbelo je zidati. Vianney sam je pomagao mešati mort, žagati pa nositi kamenje.

Komaj je bila dogotovljena, je že za pár mesecov bila páli napunjena. S posebnov lübeznijov je jemao deklina od petnajstoga do osemnajstoga letá, štere so najbolje potrebüvale vzgoje i znanja.

Toj hiži je dao ime hiža Previdnosti. I resan ta hiža ne mela drugoga hranitela, kak nebeskoga Očo, ki je v nebesaj.

Vekši del teh sirot se je včilo čteti, pisati, računati, šivati, prati pa krpati. To se pri kmečkih hižaj najbolje potrebüje.

Či pa je šteo sprostiti kakšo posebno milost, te je molo sküпно s temi sirotami, ar je bio osvedočeni, da tá mladina i njeno siromaštvo ma posebno moč do Boga. Ovači pa je tüdi sam neprenehoma molo v cerkvi, v samoti, v sobi ali na poti.

Po obedi je vsakši den obiskao deco v obednici, štera je bila zednim tüdi spalnica pa šola, se vsedo na rob stola i se pogučavao po celo vöro z decov i razlagao katekizmuš. Tü pred tov decov je lahko brez priprave i straha gučao, kak njemi je nareküvalo srcé v svojoj globini.

Tü pri deci je Vianney v istini postao to, kak ga je spoznalo lüstvo: po vsoj püšpekiji poznani predgar. Tak je Vianney toj deci davao krüh za telo i hrano za düšo, deca pa, ne da bi količkaj znala za to, so ga napravila za najbolje privlačnoga predgara devetnajstoga stoletja.

Glavne vretine za preživlanje so bili milodari. Trbelo je hraniti i odevati šestdeset do sedemdeset mladih kmečkih deklin, štere so mele dober ték. Trbelo je vsaki mesec na desetine vreč mele. Oča vseh teh sirot — Vianney, — je vso skrb zročo božoj dobroti — Previdnosti. Po stoterih skrivnih potaj njemi je pošilala boža Previdnosti vse, ka so potrebüvale té sirote.

Ednok bi mogeo do večera plačati precí velko vsoto penez za žito. Farnike ne vüpaó prositi, ar so njemi že tak dosta dali. Vzeo je palico na šetanje (on je s smehom právo, da je to palica Previdnosti) i šo na pole. Med potjov je molo sv. čislo. Gđa je prišeo v goščo, ga je ogovorila edná ženska: — Ste vi arski plivanoš?

— Ja dobra žena, — je právo Vianney.

— Tü so penezi, šteri so mi bili dani za Vas.

— Na meše? — je pitao Vianney.

— Ne, samo v Vašo molitev se priporača.

I ženska je odišla, ne da bi povedala svoje ime. Žito pa je bilo vse plačano.

Drügoč je právo Vianney ednomi dühovniki: — Jáž sam v

vseh nevolaj. Ędnomi sam dužen trijezero frankov. Ah, samo dobro se pazite dugov.

— Bodite brez skrbi, — ga je potolažo. — Bog bo že spravo vse v red,

Drugi den njemi je Vianney radostno pravo: Zdaj pa mam mnogo penez. Skoro bi me zasipali s penezi, da sam se komaj prerino naprej. Moje žepe sam mogo z obema rokama držati, tak so bili puni.

Za svoje dobrotnike nikdar ne znao imena, vnogi so njemi stisnoli milodar v roké, ne da bi ga Vianney poznao.

Pa tudi brez zemelskih posrednikov njemi je Bog pomagao.

V hiži Previdnosti je popunomā zmenkalo krūha; ne bilo več žita ne penez. Vianney je mislo, da ga je Bog zapūsto. Bio je ves nesrečen kak te, gda ga je na začetki včenja obišla miseo, da nikdar ne bo mogo postati dūhovnik. Samo par prgišč žita je bilo razsipanih po podi. Od farnikov tudi ne mogo dosta čakati, ar je bila žetev slaba. Vianney je šteo odpūstiti deo decé. Kakše moke so bilé to za njega! Zdaj se je zmislo, kak njemi je nekda pomagao pri včenji sv. Franc Regis iz Louvesca. Pomeo je na kūp tisto malo zrnja i djao v té kūpček relikvije toga svetca. Nato je šo se priporočaj i molit.

Drugi den je prišla voditeljica Previdnosti k njemi pa pravila, da nemajo nikaj več jesti. On pa je jočič pravo:

— Te bomo pa mogli naše sirote odposlati. Denok se je podao v klet ž njov. S strahom je odpro dveri. Pa čūdo! Kak so se dveri odprle, tak se je sipalo žito iz kleti. Klet je bila puna žita! Kakša globoka zahvalnost je obišla celo hižo, posebno Vianneya!

Očevje! Jezusovo Srce rado ma golobeke. Golobek je krotka, skromna stvar. Golobeki so vaša deca. A takši so samo te, če so trezni, mirni. Brez Marije nemro biti. Njo morete zato prositi vsaki den, naj so trezna vaša deca, naj so mirna i ne razbijasta. Njoj na veselje je morete gostokrat pelati k Tistomi v svetom prečiščavanji, ki je pravo: Včite se od mene, ka sam krotkoga i poniznoga Srca, k Jezušu. Ovak do blodila vaša deca po poti greha.

Či je gda bio kakši znak, po šterom bi spoznali svetost toga človeka, je bilo to v tom hipi, v šterom se je pokazalo, da je arski plivanoš pravi svetec.

Drügoč je trbelo spečiti krüh. Mele ne bilo več kak za tri male kolače. Vianney je pa pravo pekarici, naj samo mesi. I resan je mesila, pa testo se njoj je vidilo nekam pregosto, zato je doleyala vodó. Tak dugo, dokeč je ne napunila vse krničke, kak či bi puno vreče mele omesila. Gda je to povedala Vianneyi, je pravo :

— Dragi Bog je dober, oti se briga za svoje siromake.

Ta hiža Previdnosti, je bilo velko dobro delo, štero je stotinam dece rešilo jakostno življenje, štera so se tü včila si s poštenjom slüžiti krüh.

V očaj Vianneya je več valala vzgoja kak včenje samo. Pa denok so se deklina navčile vse, ka je trbelo znati na vesi.

Gdakoli je Vianney vtégno, je šo med nje na dvorišče, gde je v njuvih očaj vido nedužne düše. V tom hipi je vsikdar pozabo na grdoto greha i jalnost lüdi. Za vsakšo se je zanimao, jih spítavao i jih batrivaó s svojim nasmehom. Tü so si deklina pridobile jakostno pa pobožno življenje za zvänešnji svet.

Vekši deo jih je zapüščalo hižo v dvajsetom leti. Nešterne so šle slüžit k veškim hižam. Vianney sam jim je poiskao mesto. Dao jim je tanače pri ženitvi i jim pri toj priliki davao peneze pa kakše blago, vnogo pa jih je šlo v klošter.

Nikdar se nieden oča ne pokazao boušega, pa tüdi niednoga so ne tak lübili, kak so té sirote Vianneya!

* * *

Kak je že bilo povedano, Ars ne bila nikša vzgledna ves, gda se je Vianney naselo v njoj. Pa denok je Vianney po letaj spremeno obraz toj vesnici: vrela pobožnost se je pretakala v njoj i jakostno življenje se je naselilo v njo.

Pomali je šlo, ali šlo je, kak smo že čüli, posebno z delom po nedelaj pa norenje za plesom. Vianney je napravo pravo revolucijo v düšaj svojih farnikov . . .

Lüdi je bilo sram, či so ne delali dobro, či so ne zvršavali to, ka zahtevle vera. Tisti, ki so že leta i leta ne bili pri spovedi, so se s požalüvanjom spovedali. Tak, da je že lahko pravo Vianney v ednoj predgi:

— Bratje moji, Ars je ne več Ars!

Po konikaj si vido lüdi, kak idejo pred vpreženimi kolami z čislom v roki. Gda je na večer zazvonilo k molitvi, je šo vsakši v cerkev, ki pa je mogeo ostati doma, je poklekno pred križom. Malí križi, napravljeni iz dveh vejk, so dičili njive. Meli so lepo navado, da so na sprotoletje zasadili blagoslovljeni križ, da bi Kristušove rane čuvalje silje pred nesrečami. Gda so pa žnjeci prišli do šteroga križa, so vsi pokleknoli pa zmolili Očanaš i Zdravo Marijo.

Gda pa je poldne zazvono zvon i se njegovi zvoki razlejali po ravnici, so vsi prehenjali z delom, se odkrili i sklenoli roke na mölítev.

Lüdje so postali delavni pa poštteni. Iz vsakše njuvé reči je odsevalo zdrav razum, v srci njim je bila vsajena čistost i plemenitost: njuva vzgojitelica je bila vera.

Daleč okoli so bili poznani zavolo svojega poštenja. Nekda so delali kak drügi. Pri odaji so skrivali kakše falinge pri živini, odavali so položke za zdrave belice, tkalec je bolše niti nehao za sebe, slabše pa tkao, po poli so deca kradnola pov i starši so se smejali tomi. Zdaj ne bilo niti najmenše kraje.

Ednok je eden dečak vzeo grüško v štacuni, jo neseo domo, da bi jo v meri pojo. Pa ne meo časa. Mati ga je včasi vzela na red, odked je prineso grüško. Gda je povedao po dugom časi, njemi je zvezala roke na hrbet pa ga tak dugo mlatila s šibov, dokeč sta ne prišla v štacun. Tü je mogeo dečak sam dati grüško nazaj i prositi odpüščenje.

Po nedelaj je počivalo vsakše delo: lüdje so hvalili Boga v cerkvi, po njivaj i ogradaj pa je bio razlejšani mir. Na deli po polaj ne bilo čüti nikšega preklinjanja.

Vsakši den je bilo dosta obhajil, po nedelaj ne nišče opüsto sv. meše i po večernici so sküпно molili sv. čislo. I večer so se pali zbrali pri večernoj molitvi v cerkvi.

— Lüdski straj, — so pravili lüdje, — je premino med nami.

Versko življenje se je zdignolo. Po grabaj ne bilo najti nikšega pijanca več, krčme so bilé zaprete, ar ne bilo nikšega gosta več. Nikše svaje i kreganja ne bilo med sosedí ali rodbinov. Kak edna velka družina je bila fara, v šteroj vsakši pomaga svojemi bližnjemi. Deci ne prišlo na misel, da bi kradnola sosedno sadje i na senji je lahko vsakši mirne düše vervao arskim možakom, či so odali svojo živino.

Kakše veselje je bilo to za Vianneya, gda je vido dobro mišljenje i bogavnost svojih farnikov! Vianneya so lübilí kak očo, bio je kak krao v Arsi.

Mladina je rada bogala svoje stariše, dekline so vsikdar bile zaposlene doma ali na poli i ne bilo viditi, da bi brezi posla hodile po vulicaj. Po nedelaj odvečara so sosedje i prijatelje pohodili eden drügoga i v prijetnom razgovori je prišeo večer.

Na veške hiže se je razlejšao blagoslov boži. Dobra vola i mirna vest je obinola vso ves.

Ars resan ne bio več nekdašnji Ars: postao je živo ognjišče, lübeča družina, gde je bilo sladko živeti pa tüdi sladko vmreti.

(Dale)

Srca Jezušovoga nedela.

Pokazao njim je roke i rebro. (Jan. XX. — 20.) Evangelium, v šterom se prednje reči čtejo, so pune skrivnosti, pune tolažbe, pune viüpanja, pune vere, pune lübezni. So kak cvetoči ograd, v šterom cvetejo i dišijo raznovrstne rože i se jih človek nemo-re nagledati, pa ne ve, štero bi si vtrgno, edna je lepša od drüge. Jezuš je prišeo skoz zapreth vrat i je pokazao svojim vuče-

nikom roke i rebro. I vučeniki so se tomi jako veselili. Pitanje nastane, zakaj koli? Zakaj? Vidili so neskončno lepoto na njegovih rokaj i na njegovom rebri, lepoto vseh rož, ki jih je rodila i bo do konca sveta matizemla. Z ran njegovih rok i z rane njegovoga rebra, to je ž njegovoga ranjenoga Srca, je sijala takša smilenost, da je vučenike napunila z nepopisnov radostjov. Da, dragi krščeniki, Jezuš je obdržao rane na svojih rokaj i na svojem srci zato, naj pokaže svojo lübezen, svoje smilenje do nas. Pokaže pa to lübezen, to smilenje zato, naj ga več ne žalimo, naj se spomenemo njegove dobrote i ga lübimo z celoga srca. Gledajmo to lübezen i smilenje njegovoga Srca, kak jo kaže po svojem goristanenji do grešnikov, do pravičnih v düševnih i vremenitnih rečaj, naj bomo meli popolno zavüpanje do njega i ga z smrtnim grehom več nikdar ne razžalimo. Gda se je Jezuš na Vüzem prikazao apoštolom, Tomaža ne bilo zraven. Gda so njemi apoštolje pripovedavali, da je Jezuš živ, da je od mrtvih stano, da se je tisto spunilo, ka je on, Večni Bog, Večna istina sam gućao, Tomaž ne vervao. Ne samo ne vervao, nego Boga je ešće skušavao. Vćino je s tem dvojni smrten greh, greh nevere, da ne vervao Bogi i ka je od njega zahtevao, naj se njemi prikaže i njemi pokaže svoje rane, celo da püsti, ka on ošlata te rane. Keliko ćüd je on že vido! I zdaj tak strašno sramoti Jezüša z neverov, ki je jasno povedào, ka na tretji den stane gori. On pa li ne verje! Poznao je Jezüšovo borbo z hüdim dühom, gda Ga je te napelavao, naj se spüsti doli z visine cerkve, ve do ga angelje že nosili na svojih rokaj i kak njemi je Jezuš odgovoro, ka ne sme se Bog skušavati. Vendar zdaj k neveri ešće skušavanje samoga Boga prikapči. Kak globoko je spadno te vučenik Gospodov! Pa ga Jezuš ostavi? Tü glejte zdaj neskončno dobroto Jezüšovoga Srca, neskončno lübezen i smilenost! Jezuš, naj reši to zgübleno düšo, prime Tomaža za roko z svojov prebodjenov rokov i nese jo k svojim ranam, položi njegove prste v mesto cvekov na roki i celo dlan v odprto Srce pa njemi pravi: ne bodi neveren, nego veren. Vidite, zato je obdržao rane na svojih rokaj i na svojem Srci, da bi z temi presmeknjenimi rokami obino grešnika i ga pritisno na svoje ranjeno Srce, štero je od tistimao, kak je skrvavelo na križi, vsikdar i za vsakoga odprto, ki obžalüje svoje grehe i je nešće več vćiniti. Jezuš je vmro za grešnike, zato pa pravi: Nešćem smrti grešnika, nego naj se grešnik povrne i žive. Jezuš je vmro, ka bi grešnik vekomaj živo. Poznate vekšo lübezen? Ve je sam pravo, ka nega vekše lübezni, kak će što življenje da za svojega bližnjega, Jezuš je pa za sovražnike dao življenje. Neskončna je ta lübezen, je ta smilenost Božega Srca, odprto Srce njegovo vsakomi blodniki kriči: Ne obvüpaj, vrata v nebesa so vsakomi odprta, dokeč žive, tebi tüdi, pridí na moje srce, vse ti odpüstim, će nešćeš več grešiti.

Sv. Tomaž je spokorno spregovoro: Moj Gospod i moj Bog. Jezuš njemi je pa pravo, „da je blaženi, ar je vido i verje,

a ešče bole blaženi so pa tisti, ki ne vidijo i li verjejo“. Zato so tej blaženejši, ar je teh vera vekša. I če je vera vekša, je vekše tudi vüpanje, je vekša tudi lübezen. To srečo mamó mi, ki samo belo hoštijo gledamo i v njej Večnoga Boga molimo i lübimo. To srečo so mele pobožne žene, ki so vervale v njega, čeravno v grobi ne so ga najšle. Zato pride k njim na poti i njim pravi: Pozdravlene. Pa morete misliti vekše časti, kak če Bog pozdravi svoje stvorjenje? Kak če Bog vlije vso svojo lübezen na nje?! V pozdravi je najmre lübezen i smilenje. To srečo sta mela vučenika, kda sta šla v Emmaus. Znala sta, ka so ga vmo-rili, vendar sta si od njega gučala, od vere v njega. I odprlo se njima je njegovo prebito Srce i jiva nah-ranilo z samim sehom po svetom prečiščavanji i jiva okrepilo na poti življenja. To srečo je meo Peter apoš-tol, te spokorjeni grešnik, komi je po goristanenji to odprto Srce poklonilo najvekšo čast, gda njemi je izročilo oblast nad vsemi düšami do konca sveta z etimi rečmi: „pasi moje ovce, pasi moje agnjece“, to je, bodi moj namestnik za vse vernike i za vse dühovnike do konca sveta.

Če je vretina zapreta, nemore tečiti ž nje oživavljajoča voda, če je pa odpreta, okrepi žedne potnike. Zato je odpreto Jezušovo Srce, naj mi potniki mamó vsikdar pijačo na poti, po šteroj romamo vu večno domovino. Moj Bog, če si zmisli-mo, da mi vsi idemo vu večnost i sa dnes ali vütro vsem nam začne

— takša kakšo si sami zapečatimo z svojim življenjom — nam je ne na najvekšo tolažbo neskončna lübezen i smilenost i dobrota Jezušova, da nam je odpreto püsto svoje Srce, skoz šteroga tečejo nepretrgano vse milošče, štere so potrebne, da bo naša večnost srečna, vesela i blažena! Ve je sam nazvesto svetoj Marjeti, da brez mere i meje dobijo milost tisti, ki je v njegovom Srci iščejo. Iščimo je! Najdemo je . . .

Pa Jezušovo Srce nema samo za düšo milošče i smilenja, ma je za vse potreboče naše, tudi za telovne. Ve smo pa mi njegova deca i on je naš oča, zato pa odpira svoje Srce nam, svojoj deci, skoz celo življenje vu vseh potrebočaj i nevolaj. Kak lepo nam to pokaže zgodba svetoga Pisma, ki nam jo naznanja sv. Janoš evangelist i apoštol vu svojem evangeliumi. Po Jezušovom goristanenji je bilo. Vučenicje so ribili celo noč i niedne ribice ne so zgrabili. Proti jütri se prikaže odičeni Jezuš na bregi.

Jezušovo Srce v Oltarskom Sves-tvi, povnoži nam vero, vüpanje i lübezen! (300 odpüstka. — 1917. aprila 5.)

Je pita: mate kaj za jesti? Odgovorijo, ka so celo noč lovili i nikaj ne so zgrabili. Jezuš njim veli, naj na desno stran ladjice vržejo mrežo. I gledajte, 153 velikih rib so naednok zgrabili i mreža vendar ne se je vtrgnola. Pa to ešče ne zadosta. Gda so ribe na sūho privlekli, so najšli že ogenj zakürjen i ribo pečeno pri njem i krüh. Jezuš je po čüdnoj poti to napravo, naj njim i nam naznani, da je njegovo Srce po goristanenji odpreto ne samo za düševne, nego tüdi za telovne potreboče. Ne pozabimo, da apoštolje, čeravno so celo noč lovili i so nikaj ne zgrabili, so zatogavolo nikaj ne mrmrali, se čemerili, šče menje pa kunoli. Zato njim je dao Jezuš tak veliki blagoslov. Krasen navuk za nas vse, da hipna nevolá, hipni neuspeh, hipna neprilika nas ne sme vznemiriti i v dvojnost spraviti. Jezušovo Srce je odprto, bo že pomagalo, gda tista vüra pride. Samo grešiti ne, nego merno trpeti i vüpati se.

Dnešnja nedela je posvečena odprtomi Srci Jezušovomi, štero v Oltarskom Svestvi med nami živo bije za nas. Obüdimo si dnes večkrat živo vero i trdno vüpanje. Vüžgimo se dnes večkrat na gorečo lübezen, da toga Srca ne bomo žalili, nego njegove zapovedi verno spunjavali. Te jakosti globoko segnejo v odprto Bože Srce i nam prinesejo iz njega miloščo prave pokore, miloščo stanovitnosti v dobrom, miloščo srečne smrti i tüdi pomoč vu vseh časnih dugovanjaj.

Na Španjolskom kak negda v rimskom poganskom casarstvi.

Če gledamo kruto preganjanje katoličancov v Španiji i si v spomini obüdimo zgodovino preganjanja krščenikov v poganskom rimskom casarstvi, pridemo do zaključka, da je španjolsko preganjanje ni piknjice ne milejše, kak je ono bilo v poganskom sveti, ka več, to v krutisti ešče prekaša pogansko preganjanje. Deloma je to zavolo moderne tehnike, da se vse izvrši hitrej, deloma pa zävolo besnoga sovraštva komunizma, šteri je napovedao boj samomi Bogi, kda so poganje kaj takšega ne včinolli, ar so oni preganjali krščenike zavolo svojih poganskih bogov. Vero so meli, čeravno krivo, komunisti pa nemajo nikše, samo sovraštvo proti njej.

Pa kak so se v poganskom preganjanji sami preganjalci večkrat, gda so vidili stanovitnost krščenikov v trpljenji, navdüşili na trpljenje i postali krščeniki i mučeniki, isto se opaža tüdi v Španiji. Junaštvo mučenikov vpliva na mlačne i postanejo goreči krščeniki, brezverci začnejo vervati i celo vmirati za Kristuša.

Glejmo trpljenje „Sinov Nevtepenoga Srca Marijinoga,“ šterih družbo je nastavo blaženi Claret y Clara pred menje kak sto leti. Zovejo se tüdi Klaretinci pa svojem ustanoviteli. Čeravno mlada verska družba, vendar ma že prek pet jezer kotrig v raznih delaj sveta. Njihov glavni namen je misijonstvo, da pridó-

bijo duše poganov, nevernikov za Kristuša. Največ misijonskih hiš je pa mela ta družba doma v Španiji, ar je ustanoviteo Španjolec.

Dobra Mati Marija je poklonila vnogo mučeniških svecov svojega Srca sinovom. Samo v mesti Barbastro je bilo štirideset redovnikov vmorjenih zavolo vere i lübezni do Marijinoga Ne-
vtepenoga Srca. Trpeli so kak prvi mantrniki krščanstva, junaško i veselo darüvali svoje življenje za Jezüsa.

Najobprvim so jih 20 odebrali, ednoga dühovnika, 17 kle-
rikov i 2 brata. Gda so je gnali na morišče, so bili veseli, kak da bi šli na gostüvanje i so po celoj poti molili pa spevali: „Za tebe, naš Krao i naša Kralica, krv bomo svojo prelejali!“ V toj čupori je posebno junaštvo kazao brat Rajmund, ki je bio sakač v kloštri. Ar so rdeči ne meli svojega sakača, so ga ob-
držali en čas pri sebi, da njim je mogo kühati v lastnom kloštri, šteroga so vzeli v svojo oblast. A kak je zvedo, da so njegovi tovarišje na smrt obsojeni, si je ne najšeo mirü i njim je pisao, da če ga ne obsodijo na smrt, bo sam proso to od krvnikov, ar ž njimi šče skupno iti v nebesa. Pa tak je tüdi včino, javo se je sam na smrt i bio tüdi osmrčen, kak zadnji z tovariši vred.

Zadnjo noč je teh 20 mučenikov prebilo v globokoj molitvi i pisali so poslovilna pisma svojim dragim. Ta pisma sta vzela z sebov dva Argentinca, šteriva so ne smeli komunisti, kak tüje državlane, obsoditi na smrt. Ta poslovilnä pisma so kak najbolje dišeči šopek rož, ki jih le zmöre ta zemla. Glejmo je na kratci.

1. „Moj Jezüš, zate idem v smrt! Spremi žrtev mojega življenja, štero ti darüjem za blaženost Španije i za moje drage!“

2. Na robec je napisao z črnilom Faustín Perez ete reči: „Moj teštament. Želeo bi, da bi te robec prišeo v vaše roke prepojen z mojev krvjov. Kak takši bi bio najzgovornejši sve-
dok, da mi je bila smrt lüblenejša, kak izdajstvo vere i verskih načel, štera so mi vcepili doma v naroči moje matere. Te robec zaednok ešče ne prepojen z mojev krvjov. Nego prle kak pride v vaše roke, bom jaz že prelejaö svojo krv z krikom: „Dugo naj žive Kristuš Krao i katoličanskä Španija! Dugo naj žive moje rodno mesto Barindano! Dnes je bilo pomorjenih 20 mojih so-
bratov, zütra bom jaz na vrsti. Proso bom za vas v nebesaj. Z Bogom, dokeč se v nebesaj ne vidimo.“

3. Baxeras je pisao svojemü brati ete reči: „Baxeras, sin Marijinoga Srca! Naskori pridem doli z nebes, da te ogrnem z plaščom mojega varstva. Reši vnogo düš! Z Bogom!“

4. „Kda zvete za mojo smrt, ne žalüjte! Pač pa se veselite, ar te meli sina mučenika. Z Bogom, dokeč se v nebesaj ne znajdemo. Vaš sin bo proso za vas.“

Kak tej, tak tüdi drügi so pisali reči pred smrtjov, pune lübe-
zni do Boga i svojega bližnjega. Junaki, šterih svet ne bio vreden, kak pravi sv. Pismo od spodobnih junakov, ki so trpeli za vero.

V Cerveri v Kataloniji so komunisti zgrabili dühovnika te družbe O. Manuela z 14 kleriki. Oblübili so njim, da je vse

oprostijo, če prekunejo Boga. Vsi so ogorčeno zvrnoli bogokletno ponudbo i raj šli v smrt. O. Rajmunda so pa ešče prle z križecom misijonskim, šteroga so pri njem najšli, do krvavoga zbili, ar ne šteo na križ stopiti i ga tlačiti.

Kda sò mlade klerike, Marijinoga Srca družbe, gnali na morišče, so se komunisti veselili i norčarili. A ne vsi. Eden komunist nikak ne mogo razmeti, kak morejo mladi dečki, puni življenja, tak dobre vole iti v smrt. Njihov glasen krik: „Kristuš Krao naj živi!“, ga je tak presüno, da je postao veren, pridružo se njim je i ž njimi vred začeo kričati: „Kristuš Krao naj živi!“ I nebesa so tisti den z ednim mučencom bogatejša postala, z mučencom, ki je mučio mučence, kak komunist i je po njihovom zgledi postao veren i ž njimi vred vmorjen za vero.

V Fuentavejuni v Granadi so komunisti zgrabili šest frančiškanov. Oblübili so njim sloboščino, če prekunejo Boga. Ar so to grdo ponudbo odločno odbili, so njim obrvim jezike vözrezali, potem je pa postrelali. Vmrlí so z lübezni do dobrega Boga i število mantrnikov povekšali.

V Pobra Deseguri, v škofiji Gerona, so zgrabili svetnoga dühovnika, plivanoša. Farniki so vsakojački šteli prelüblenoga svojega dühovnoga očo rešiti smrti. A te jih je iz srca lepo proso, naj ga püstijo vmreti za Kristuša. Samo to si je izgovoro, naj ga strlijo oblečenoga v mešno obleko. Žela se njemi je spunila i v nebi je prikazao svojo sveto mešo Gospodi, njegov novi mučenik. — Naj nam sprosijo novi španjolski mučeniki živo vero, da v njej stanovitni ostanemo do smrti.

Pisma naših z misijonov.

Velečastiti g. Klekl! Iquique, država Chile, J. Amerika 18. febr. 1937.

Večkrat sem Vam že namemo pisati, vendar pa zavolo vnogoga dela i drüghih raznovrstnih vzrokov, sem do zdajšnjih počitnic nigdar ne mogoego svoje žele spuniti. Vi mi bodete odpüstili, jaz Vam pa od zdaj naprej vnogokaj sporočim iz dalnoga zahodnoga sveta.

V republiko Čile, štera je nã sveti edna med najbolje oddaljenimi deželami od Jugoslavije, sem po ednom celom meseci morskoga potüvanja srečno prišao 7. decembra 1932., kak novinec družbe svetoga Ivána Boska. Tri leta poznej sem uspešno končao, v glavnom mestí Santiago, novicijat, zadnjivi dveji gimnaziji i modroslovska včenja, šterih sem ne dovršo v Italiji. Tú sem tüdi meo srečo, da sem poznao našiva slovenskiva misijonara g. Martina Marošo i Franca Šnurera, z Aleksandrom Horvatom sva pa 7 let vküp živela i sva se ločila samo pred ednim letom.

Zdaj se nahajam v tak zvãnom mestí Iquique (izg. lkike), v štero sem prišao v februari lanskoga leta, kak vučiteo i asistent naše mladine. To mesto ma 5000 prebivalcov. 200 izmed njih so Jugoslovani, većinomama Dalmatinci i jako dobri lüdje. Kak so radi bili, gda so zvedili, ka pride eden Jugoslovenski vučiteo v te kraj. Pogostoma me pitajo, gda postanem dühovnik, pa či

ostanem med njimi. To je gvüšno edna velka pomoč misijonari, gda že pozna düh svojega lüdstva. Bog daj, ka ne bi samo kak vučíteo, liki tüdi kak dühovnik mogao dosta dobroga včiniti med njimi, ka je i moja i njüva žela.

Mesto Iquique leži 200 km. bole proti severi od mesta Santiago, na morskoj obali. Samo približno 80 stopajov nas loči od Velkoga Oceana, v šteroga se tüdi pogostoma idemo kopat, posebno zdaj v počitnicaj. Obdano je na vzhodi z gorami, na zahodi pa z neizmernim Tihim morjom. Nahaja se popunoma v vročem pasi (19 stopinj od Ekvatora), zato je pa vročina pri nas jako velka, bila bi pa ešče vekša, či bi nam jo hladen veter nebi neprenehoma hladio. Zime tü nigdar nega, dešč ide približno samo dvakrat na leto. Prelepa so sunčna i mesečna zahajanja. Zemla je zvün redä rodovitna, vendar pa zavolo pomenkanje vode, je dežela čisto süha, brezi drevja, brezi trave, brezi rož itd. Prirodne lepote pri nas nega nikše, zvün morja, zato si pa lüdje iščejo umetne zabave. Mislim, ka je to glavni vzrok, da je tü lüdstvo düševno tak pokvarjeno. Spozna se to na več načinov. Več kak polovica tükajšnje dece je nezakonska ali pa konči ne cerkveno zdanih starišov deca. Deco prinašajo stariše h krsti, gda že navadno majo od 6 mesecov do 5 let starosti. Kelko jih zna vmreti v tom časi brezi sv. krsta. V tej dnevaj smo začnoli sveti post, samo letos, kak lani, se je skoro celi post spreobrnó v nadalüvanje fajnsčeka. Zdaj ka gučim od fajnsčeka, Vam tüdi povem, ka se pri nas pravi fajnsček ne obhaja v tork pred Pepelnicov, liki na prvo postno nedelo. Na te den celo mesto odide na morsko obrežje. Tam postavijo svoje šatore, odkrijejo košarice, štere so doma napunili z dobrimi jestvinami, jejo, pi-jejo, se veselijo do večera. Gda začne sunce zahajati, idejo pomali domo, največ jih pa vendar ostane tam do polnoči. Končno se vrnejo z motorami i gda se pelajo po mestnih vulicaj, kričijo tak, ka zbüdiyo vse tiste, ki že sladko spijo. Tak končajo naši lüdje prvo postno nedelo! Sam Bog zna, kelko lüdstva ga razžali z grehami v tom dnevi, gda bi ravno naprosto mogli premišlavati Kristušovo trpljenje.

Drüga slaba navada naših prebivalcov je pijanstvo. Biti Čilenec i piti, je vse edno. Lüdstvo že itak ma precí malo vole za delo, a ka si med třednom zaslüži, to na drügi den potroši z pilom. Najvekši bogatašje v toj deželi so inozemci. Oni najmre lübi, o delo, znajo šparati i se tak v kratkom časi obogatijo. Vzged so naši Jugoslovani; malo jih je, ali skoro vsi so med največšimi bogatašami toga sveta.

Končam, častiti g. urednik. Mogoče te me Vi pitali za vzrok vse te düševne pokvarjenosti. Meni se vidi, ka je pomenkanje dobrih i gorečih evangelijskih delavcov, šteri bi to lüstvo spravili na pravo pot mílosti Bože, šteri bi mladino trdno vzgojili v krščanskoj veri, stare pa pripelali iz njüvih zmot.

V tom slucaji Vas srčno prošim, cenjeni g. Klekl i na Vaše ime vse Slovence, da se spomnite v molitvaj tüdi z nas, ki smo tak daleč po sveti od Vas, naj Bog blagoslovi na poseben način naše delo, zdaj med mladinov, poznej pa med odrasčenimi: naj pošle šče dosta požrtvävalnih i Bože lübezni punih misijonarov v svoje gorice. Že zdaj se Vam vsem za vse zahvalim.

Na zadnje Vas srčno pozdravljam i Vam želem od Boga i Bl. Device. Marije vesele Vüzemske svetke

SOČAK STEVAN, salez. misijonar